

DANS **WHILE WE STRIVE**

Door Arno Schuitemaker **Gezien** 25/9 in
Korzo **Nog te zien** 6-7/10 in Frascati

★★★★☆

Het licht houdt de ruimte open: de ruimte op het toneel, maar ook die in de zaal. 'Voor mij is een danser gelijk aan ieder ander in de ruimte,' stelt choreograaf Arno Schuitemaker bij herhaling, en het is dan ook niet verwonderlijk dat zijn voorstellingen beginnen in een pretentieuze *easy going*-atmosfeer.

Terwijl de toeschouwers nog wat met elkaar praten, komt de eerste danser oplopen en kijkt hen aan. Een tweede en een derde danser volgen, het drietal wisselt onderling wat aftastende blikken en begint dan te bewegen. Die beweging is aanvankelijk functioneel, als in het dagelijks leven. Ze pakken ieder een bluetoothspeaker en verplaatsen die door de ruimte. Daarmee genereren ze geluid: wat we zien is hoe beweging leidt tot wat we horen.

Zo thematiseert Schuitemaker de verbinding tussen onze ogen en oren. De connectie tussen de signalen die via de verschillende zintuigen binnenkomen en de verwerking daarvan in ons hoofd is iets wat de choreograaf intrigeert. Daarom leest hij boeken over het brein en werkt hij samen met neurowetenschappers.

Als de beweging van het drietal ritmischer wordt, wordt het geluid dat ook: er ontstaat een visueel en auditief helder patroon. Wordt de dans trager, in canon of juist meer synchroon uitgevoerd, dan laveert de instant muziekcompositie tussen meer open, meerstemmig of unisono. De dansers blijven variëren, uit het een ontwikkelt zich het ander. De toeschouwer wordt stap

voor stap meegenomen en dat blijft boeien.

Dat is zeker ook te danken aan de uitzonderlijke kwaliteiten van de dansers (Marjolein Vogels, Ivan Ugrin en Mitchell-lee van Rooij), die een uitgebreid bewegingsvocabulair en een superstamina in huis hebben. Zij blijven ruim een uur lang geconcentreerd, op tempo en toch voortdurend gearticuleerd bewegen: schouderklop! Het inventieve lichtontwerp (Ellen Knops) en de uitgekende muziekcompositie (Massimo Cervini) maken het spel compleet. Licht dat van kleur verandert, van sterkte of van richting, muziek die drijft op langgerekte klanken of op stuwende beats – ze veranderen de energie op de dansvloer en onze perceptie van de dans.

Het mooie is: op momenten dat helemaal geen geluids- of lichtgolven worden geboden en het toneel zwart en leeg lijkt, wordt de toeschouwer alleen maar actiever. Hij krijgt de kans zelf de gaten in te vullen; in zijn hoofd wordt de voorstelling compleet.

Daarom is de ruimte aan het eind van *While we strive* weer net zo verlicht en open als bij aanvang. De *we* uit de titel zijn de dansers en de niet-dansers samen. Schuitemaker nodigt zijn publiek uit voor een zinnenprikkende, reële en tegelijkertijd imaginaire trip door de ruimte en de tijd. De toeschouwer die er helemaal voor gaat, komt gerevitaliseerd naar buiten.

Jacq. Algra